

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Кърджали , 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, II. СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров
Членове: Кирил М. Димов
Габриел Р. Русев

при участието на секретаря Светла В. Радева
като разгледа докладваното от Габриел Р. Русев Въззивно гражданско дело
№ 20215100500076 по описа за 2021 година

С решение № 260075/ 04.03.2021г. постановено по гр.д. № 1198/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали, са отхвърлени предявените от П. В. П. против Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., искове с правно основание чл. 344 ал.1 т.1 от КТ, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, чл.344 ал.1 т.2 от КТ за възстановяване на предишната работа, чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл.225 ал.1 от КТ за обезщетение за времето, пред което работникът е останал без работа поради уволнението и чл.86 ал.1 от ЗЗД за законната лихва за забава, като неоснователни.

Въззивното производство е образувано по подадена от П. В. П., чрез адв. Р.В. от САК, въззивна жалба, против решение № 260075/ 04.03.2021г. постановено по гр.д. № 1198/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали. Решението се атакува като неправилно. Сочи се, че съдът погрешно бил приел, че било без правно значение дали приетата от работодателя бизнеспрограма се съдържа в самия договор за управление или в други документи. Съдът не бил установил дали било налице бизнеспрограма, която да обосновавала освобождаването на главния счетоводител и дали съществувал аргумент в договора за управление, какъв стопански резултат ще

се постигне от едно такова освобождаване. Правото на уволнение по чл.328 ал.2 от КТ по икономически съображения било дадено на управителя при сключен договор за управление, с оглед постигането на определени икономически резултати с нов управленски екип. Съществено било всеки договор за управление да съдържа бизнес задача с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябвало да постигне, а въз основа на бизнес задачата, управляващият бил длъжен да разработи бизнес програма, която да предложи и следвало да изпълни по време на действие на договора. Целта на уволнението било да улесни управителя за постигане на предвидените в „бизнес плана” резултати, затова трябвало това уволнение да се прилага само по отношение на онези ръководни служители, които ръководели звена от работата, на които зависят стопанските резултати, но не и по отношение на такива, от които не зависят стопанските резултати. Представеният финансов план за 2020г. не бил бизнес програма или стратегия, а покривало съдържанието на годишен финансов отчет. Разпоредбата на чл.328 ал.2 от КТ имала императивен характер и следвало да се спазва. Когато към момента на прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328 ал.2 от КТ не била налице бизнес задача или бизнес програма, прекратяването било незаконосъобразно, тъй като липсата им сочила на липса на валидно правоотношение по договор за управление. Излага подробни съображения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да уважи предявените искове, като основателни. Претендира разноски.

По реда на чл.263 ал.1 от ГПК от въззиваемия Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., е постъпил отговор на въззивна жалба, с който намира подадената въззивна жалба, за неоснователна. Сочил, че първоинстанционното решение било правилно и законосъобразно. Няма допуснати процесуални нарушения. Правилно съдът бил приел, че понятието „положителен финансов резултат” е да има превишение на приходите над разходите. В договора ясно се приемало, че същият бил срочен- чл.2 от договора и съгласно чл. 21 т.4 и т.5 от него, давал право да бъде прекратен едностранно при неизпълнение на утвърдения финансов план за дейността на териториалното поделение, което да е довело до превишаване на разходите над приходите при наличие на действие или бездействие на управителя, довели до виновно неизпълнение на

финансовия резултат. Несъмнено имало договор за управление, който бил срочен и с поет ангажимент за изпълнение на финансов план. Договорът изисквал положителен финансов резултат. Заплатите в териториалното поделение били в причинна връзка с финансовото състояние на поделението и постигнатите резултати. В договора имало уговорено прекратяване, което било във връзка с неизпълнението на финансовия план, поради което било налице хипотезата на чл.328 ал.2 от КТ. Излага подробни съображения. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение.

В открито съдебно заседание въззивникът П. В. П. не се явява и не се представлява.

В открито съдебно заседание въззиваемият Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., не се представлява. От него са постъпили писмени бележки, с които поддържа подадения отговор на въззивна жалба. Излага подробни съображения. Моли съда да потвърди постановеното решение.

Съдът като взе предвид становището на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Въззивната жалба подадена от П. В. П. е в срок и от лице имащо правен интерес от обжалването и е допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

При извършената служебно проверка на обжалваното решение въззивният съд констатира, че същото е валидно и допустимо.

Първоинстанционното производство е образувано по подадена от П. В. П. против Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., искова молба с правно основание чл. 344 ал.1 т.1 от КТ, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, чл.344 ал.1 т.2 от КТ за възстановяване на предишната работа, чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл.225 ал.1 от КТ за обезщетение за времето, пред което работникът е останал без работа поради уволнението и чл.86 ал.1 от ЗЗД за законната лихва за забава.

Ищецът в исковата молба твърди, че между него и ответника било възникнало трудово правоотношение по силата на трудов договор № 1/

05.01.2015г. на основание чл.70 ал.1 вр. чл.67 ал.1 т.1 от КТ, въз основа на който ищецът бил изпълнявал длъжността „главен счетоводител” в предприятието. На 01.07.2015г. между страните било сключено допълнително споразумение № 24, за изменение на името на работодателя и неговото ЕИК. Към момента на прекратяване на трудовият договор- 16.09.2020г. същия бил безсрочен. Сочи, че за периода от 15.08.2020г. до 16.09.2020г. включително бил в отпуск по болест въз основа на валидно издаден и потвърден от ТЕЛК към М "А. Д." болничен лист № Е 202016600273, издаден от М. „Д. А.Д.“ А. гр.К.. Сочи, че трудовото правоотношение било прекратено по време на ползване на отпуск по болест, че не влизало в състава на „ръководство на предприятието“ и, че липсват предпоставките в договора за управление на управителя на ответното дружество за прилагане на разпоредбата на чл. 328, ал.2 от КТ. Развива подробни съображения. Моли на основание чл. 344, ал.1 от КТ уволнителната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, да бъде възстановен на заеманата длъжност, както и на основание чл. 344, ал.1 т.3 във вр. с чл. 225 , ал.1 от КТ да му бъде присъдено обезщетение за времето, през което е останал без работа за периода от 17.09.2020г. до 17.03.2021г. в размер общо на 12 749.40 лева ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на исковата молба – 17.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

В срока на отговор по реда на чл.131 ГПК е постъпил такъв от Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., в който счита предявените иски за неоснователни. Излага съображения, че при уволнението извършено на основание чл. 328, ал.2 от КТ служителът и в частност ищецът не се ползвал със закрилата по чл. 333 от КТ и работодателят можел да го уволни и по време, когато бил в болнични. Сочи, че длъжността „главен счетоводител“, която ищецът е заемал е ръководна такава по силата на включените в нея трудови задължения както и, че работодателят бил разполагал с правомощията по чл. 328, ал.2 от КТ, съгласно сключения договор за управление и спазвайки го е съгласувал уволнението на ищеца с Директора на Ю. държавно предприятие със седалище гр.Смолян. Претенцията по чл. 344, ал.1 , т.3 от КТ счита за неоснователна, тъй като не било доказано, че през процесния период ищецът бил останал без работа. Прави възражение за прихващане от сумата по обезщетението по чл. 225 от КТ с изплатеното на ищеца обезщетение по реда

на чл. 220, ал.1 от КТ за неспазен срок на предизвестие в размер на 2 044.90 лева, тъй като компенсирането на двете вземания били допустими предвид това, че обезщетявали една и съща по естеството си вреда – оставане на уволнения без работа. Моли съда да отхвърли исквете.

От представения трудов договор №1/05.01.2015г. и допълнително споразумение към него №247/01.07.2015г. се установява, че ищецът е работил при Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., на длъжността „главен счетоводител“ по безсрочно трудово правоотношение при пълно работно време.

От представената заповед № 639/16.09.2020г. на Директора на Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К. се установява, че трудовото правоотношение с ищеца е било прекратено на основание 328, ал.2 КТ, считано от 16.02.2020г. с причина сключване на договор за управление №4/12.05.2020г. между директора на „Ю.“ ДП и инж. Н. В. Я., по силата на който последния е поел ръководството и представителството на Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К.. Установява се, че заповедта е била връчена на ищеца лично на 16.09.2020г. в 10.15 часа, което същия е удостоверил с подписа си.

От представения болничен лист за временна неработоспособност № Е 20201660273 от 18.08.2020г. на М. „Д. А.Д.“ гр.К., потвърден с ЕР №1959/15.10.2020г. на ТЕЛК- Кърджали се установява, че ищецът е бил в болничен за времето от 15.08.2020г. до 16.09.2020г. включително. На ищеца е било отпуснато и в последствие спряно обезщетение за безработица.

От представения договор за управление №4/12.05.2020г., сключен между „Ю. държавно предприятие” и инж. Н. В. Я. от гр.Х в качеството му на Директор на Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., се установява, че на инж. Н. В. Я. е възложено, считано от 14.05.2020г. да ръководи и представлява Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К.. Установява се, от чл.2 на договора, че е сключен за пет години, считано от датата на подписването му – 12.05.2020г. В чл. 12 от договора са изброени правомощията на Директора на ТП, сред които са тези по организиране, ръководене и контролиране цялостната дейност на поделението, както и да сключва и прекратява трудовите договори с работниците и служителите на съответното поделение. В раздел трети от договора са уговорени дължимото възнаграждение и останалите финансови взаимоотношения между страните.

От представеното длъжностно разписание в сила от 01.05.2020г. и поименно разписание на длъжностите в сила от 09.09.2020г. се установява, че в Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К. има една длъжност „главен счетоводител” и тя е била заемана от ищеца П. В. П. и две длъжности за „счетоводител-оперативен”.

От представената длъжностна характеристика за длъжността „главен счетоводител” се установява, че той организира, ръководи, контролира и отговаря за финансовата дейност, счетоводната отчетност, прилагането на нормативните актове и вътрешния финансов контрол в Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., отговаря за счетоводната политика, провежда политиката на ЮЦДП – Смолян в областта на финансово-счетоводната дейност, организира и ръководи счетоводната отчетност, участва в разработването на планове за цялата система по разделите, за които отговоря, а счетоводителите и касиера са длъжни да изпълняват разпорежданията на главния счетоводител.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетение по чл.225 от КТ, определено по реда на чл.228 от КТ е в размер на 2044.90 лв. Обезщетението по чл.344 ал.1 т.3 вр. чл. 225 ал.1 от КТ, за срок от 6 месеца за времето от 17.09.2020г. до 17.03.2021г. в брутен размер е 12 269.40 лева.

От показанията на свид. В. С. И. се установява, че същата е работила при ответника от 40 години, като оперативен счетоводител, като определянето на работата и възлагането на задачите се осъществява от главния счетоводител. Съдът намира показанията на свидетеля за логични, достоверни и кореспондиращи с останалите събрани по делото доказателства, затова ги приема с доверие.

От приложения финансов план не се установява финансовото състояние на Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К..

Настоящият въззивен съдебен състав изгради своите фактически изводи въз основа на събраните по делото доказателства- трудов договор №1/05.01.2015г, допълнително споразумение към него №247/01.07.2015г, заповед № 639/16.09.2020г. на Д. на Т. Д. „Ж.“ гр.К. , болничен лист за временна неработоспособност № E20201660273 от 18.08.2020г. на М. „Д.

А.Д.“ гр.К., потвърден с ЕР №1959/15.10.2020г. на Т.-К., договор за управление №4/12.05.2020г., сключен между „Ю. държавно предприятие” и инж. Н. В. Я. от гр.Х, представеното длъжностно разписание в сила от 01.05.2020г, длъжностна характеристика за „главен счетоводител” и поименно разписание на длъжностите в сила от 09.09.2020г, показанията на свид. В. С. И., приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Съдът, като взе предвид така установената фактическа обстановка, намира за установено от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344 ал.1 т.1 от КТ, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, чл.344 ал.1 т.2 от КТ за възстановяване на предишната работа, чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл.225 ал.1 от КТ за обезщетение за времето, пред което работникът е останал без работа поради уволнението и чл.86 ал.1 от ЗЗД за законната лихва за забава.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес по предявените обективно кумулативно съединени искове ответникът Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., следва при условията на пълно и главно доказване да установи законосъобразно извършеното уволнение в случая, че съществува договор за управление на предприятието, че уволнението е извършено в 9 месечния за това срок и, че ищецът е служител от ръководството на предприятието. Ищецът по иска по чл. 344 ал.1 т.3 от КТ следва да установи, че е останал без работа, времето през което е останал без работа, причинната връзка между уволнението и оставането му без работа и размерът на brutното му трудово възнаграждение, за времето през което е останал без работа.

Подадената от въззивника П. В. П. въззивна жалба е неоснователна. Настоящият съдебен състав намира, че при така установената фактическа обстановка се налага изводът, че са доказани елементите от фактически състав чл.328 ал.2 от КТ и, че ответникът при условията на пълно и главно доказване установи подлежащите в негова тежест на доказване, факти.

Настоящият съдебен състав намира, че съществува сключен договор за управление на предприятието Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К. от инж. Н. В. Я. и „Ю.

държавно предприятие” гр. Смолян, представлявано от инж. Б. М. А.. Това е така, тъй като държавното ловно/горско стопанство е държавно предприятие по чл. 62, ал. 3 ТЗ, което не е търговец, но извършва стопанска, каквато извършват и неговите териториални поделения, които съгласно чл. 174, ал. 1, т. 1 и 6 ЗГ сключват от свое име, за своя сметка и на своя отговорност търговски и други договори в рамките на предоставените им от закона и от директора на държавното предприятие правомощия и са работодатели по смисъла на § 1, т. 1 ДР КТ. Съгласно чл. 173, ал. 2 и 3 ЗГ териториалните поделения се ръководят от директори, с които директорът на държавното предприятие сключва договори за управление с пет годишен срок. Договорът е за възлагане на управлението, ако директорът се е задължил в определения срок, срещу възнаграждение, да постигне на свой риск определен стопански резултат, като е без значение дали договорът се сключва с ново лице, или с такова, което е имало предходен договор за управление, дали приетата от работодателя бизнеспрограма е нова, сходна или идентична с предходна програма; по чие предложение е приета програмата и дали тя се съдържа в самия договор или в други документи, стига да е налице връзка между тях; както и дали преди или след възлагане на управлението са поставени за изпълнение същите или изцяло нови задачи, в сравнение с тези на предходния управител. При липсата на друга уговорка, новият директор е ангажиран с постигането на икономическите показатели по приетия и действащ финансов план на държавното предприятие, като е без правно значение по чие предложение е приет финансовия план и дали той се съдържа в самия договор или в други документи.

От представената заповед № 639/16.09.2020г. се установява, че инж. Н. В. Я., на когото е било възложено управлението на предприятието е прекратил трудовия договор с ищеца на основание чл. 328, ал. 2 КТ в предвидения преклузивен девет месечен срок за това, а именно: договорът за управление е сключен на 12.05.2020г., а уволнителната заповед е била издадена и връчена на ищеца лично на 16.09.2020г.

В чл.333 от КТ е предвидена специална закрила по отношение на някои от причините за прекратяване на трудовото правоотношение, посочени като правни основания за това. Уволнението по чл.328 ал.2 от КТ не е сред лимитативно и изчерпателно посочените такива в нормата на чл.333 от КТ и

това, че ищецът е бил във временна неработоспособност- отпуск по болест, към момента на издаване и връчване на уволнителната заповед, не рефлектира върху нейната законосъобразност.

В § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КТ е посочено, кои лица се включват в ръководството на предприятието, а именно ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни).

Настоящият съдебен състав приема, че длъжността „главен счетоводител” е ръководна и попада в категорията на „други лица”, на които е възложено ръководството на трудовия процес. Това е така, тъй като съгласно чл. 48, ал. 1 и 2 от Закона за счетоводството главният счетоводител организира финансовата дейност, вътрешния финансов контрол и счетоводството на предприятието. Той е пряко подчинен единствено на ръководителя на предприятието и ръководи цялостната счетоводна дейност, организира финансовата политика и осъществява пълен финансов контрол във фирмата. Това се установява и от приложената по делото длъжностна характеристика за длъжността „главен счетоводител”.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд напълно споделя изводите на първоинстанционния съд, изложени в атакуваното решение. Същите са подробни, обективни, обосновани и почиват на събраните по делото доказателства. Поради това и на основание чл.272 от ГПК, препраща към мотивите му.

В отговор на възражението на въззивника, че съществува бизнес задача и бизнес програма, която е основала уволнението на ищеца, следва да се посочи, че уволнението не е извършено в изпълнението на конкретна и точно ясно формулирана бизнес задача и бизнес програма, което да рефлектира върху законосъобразността му и да налага отмяната му. Както и по-горе бе споменато, че новият директор е ангажиран с постигането на икономическите показатели по приетия и действащ финансов план на държавното предприятие. Тук е мястото където отново следва да бъде отбелязано, че основанието за издаване на уволнителната заповед е сключване на договор за

управление, а не изпълнение на конкретен бизнес план или задача. Впрочем, това възражение е релевирано от ищеца, едва в подадената пред настоящата инстанция въззивна жалба. Следва да бъде отбелязано и, че в подадения отговор на искова молба от Т. п.- Д. л. с. „Ж.” гр.К., никъде не се сочи, че уволнението е извършено поради възложена конкретна бизнес задача или бизнес програма.

Предвид гореизложеното, решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да се потвърди. При този изход на делото и на основание чл. 359 от КТ съдебни такси и разноски по делото не се дължат, а направените такива следва да се понесат от държавния бюджет.

Водим от изложеното, Окръжен съд – Кърджали

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260075/ 04.03.2021г. постановено по гр.д. № 1198/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____